

“ то отшествіе. Ахъ колко-то рѣчи ся расказа-
“ ха зе нея, са по злополучіе истина. Баба й
“ я е оженила за вельможа. Любовь-та за бо-
“ гатство погуби я какъ-то мнозина други. Въ
“ тия книги кои-то представляватъ толко до-
“ бры жены-те, добродѣтель-та не е освень единъ
“ подлогъ на басноповѣсть. Ако Виргинія има-
“ ше добродѣтель, не бы оставила майка си и
“ мене. Като азъ денемъ и нощемъ я имамъ на
“ ума си, а она мя заборава. Азъ скорбя, а она
“ ся радова. Ахъ! тая мысль ми отчаюва. Вся-
“ ка работа ми причинява досажденіе и всяко
“ содружество ми приводи скука. Давно ся обяви
“ война въ Индія, за да отида да умра! „

“ Сыно отговорихъ му, храбрость-та, коя-
“ то хварля въ смерть е мгновена, и многожды
“ токмо отъ суетны челоуѣчески похвалы ся
“ возбуждава. Суцествува друга храбрость по-
“ рѣдконаходима и по нужна, коя-то струва насъ
“ да терпиме ежедневно, безъ свидѣтели и безъ
“ похвалы, несчастія на нашія животъ. Она е
“ терпѣніе-то, кое-то ся подира иъ веру по-
“ щреніе то на страсти-те, но веру Божія-та
“ воля. Терпѣніе то е храбрость на добродѣ-
“ тель-та. „